

Jeg glemmer aldrig Minnie Magnum

Forleden fremkom jeg med en lignende serie som betimelig hyldet til symbolet på den inderste kerne i al journalistik, det fra sommertiden så kendte Loch Ness-Uhyre. En elskværdig læser, sandt at sige en prokurist på en papirfabrik i Valby, ringede i den anledning og inviterede mig til at se tre-tre års samlede avis-udklip om Nessie, hvad jeg med tak tog imod — og spurgte så samtidig, apropos journalistiske klischeer, om jeg kunne huske den gamle 'Det Bedste'-serie: 'Det Menneske Glemmer Jeg Aldrig'.

Om jeg kunne! Den serie glemmer jeg aldrig. Den oprådte hver eneste gang, i alle sisse numre af 'Det Bedste' som folk i min barndom altid havde liggende i sommerhuse og uddøde og gager til når det blev regnvejrs- og som man aldrig kunne læse i uden at have denne fornemmelse af regnvejrs og ufrivillig indespærring. Måske er rikkens der stadig, jeg har ikke været så meget i sommerhuse i regnvejrs siden. Men genial var den, den rubrik — lige så genial som en anden af 'Det Bedste's *Greatest Hits*,

'Livets Karrusel', eller legendariske serie-ideer som Rip-lary's 'Utroligt, Men Sandt' og den klassiske 'Hvor Er De Nu?'

'Det Menneske Glemmer Jeg Aldrig' handlede som regel om muntre postbude der cyklende klokken seks om morgenen så hele kvarteret vågnede som jublende for-årskåde lærkeunger, eller også om gamle gartnerne à la Thøger Olesens fra Giro 413, folk der virkelig havde forstået hemmeligheden bag livet, kærnen og sæden og det modtagelige frø i muldjorden, jovist — eller også handlede den om bedste-mamaer der 88 år gamle sprang i floden i Milwaukee for at frelse forbigående spædbørn inden sump-deltaet med krokodillerne ved Cripple Creek. Jo, det var raske folk.

'Det Menneske Glemmer Jeg Aldrig' — jeg kunne nævne mange navne. Men ét af dem sad i baghovedet på mig efter samtalen med prokuristen, og mindet om dette menneske ville ikke fortone sig. Jeg tænkte simpelt hen hele tiden på Minnie Magnum. De har selvfølgelig glemt alt om Minnie Magnum, indtrøm det bare.

Som om ikke hele hendes historie-tikkede over alverdens telegrafer i 1963! For kun femten år og en konge siden

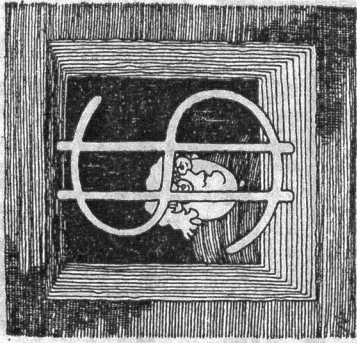
Jeg repeterer:

Minnie Mangum var hoved-bogholderiske i United Industries i New York City. Hun var i 50'erne og ugift, som hun havde været hele sit liv. Minnie Mangum var gråhåret, havde aldrig haft én sygedag og nød stor tillid på grund af sin 'pertentlighed, præcision og pigttroskab' som Chefen sagde ved en lille frokostpauses-højtidelighed, da hun fejrede tolv års ansættelse i firmaet.

Så meget større var overraskelsen, da man tre år senere — som sagt i 1963 — opdagede, at hun i løbet af sin lange karriere i firmaet havde neglet ikke mindre end to millioner dollars af kassen.

Da revisionen opdagede og påpegede dette faktum nægtede ledelsen at tro på rapporterne. 'Umuligt' blev der svarene. 'Umuligt! Minnie Mangum ville ikke nuppe en dol-lar, hun ville ikke kunne stjæle en slikpind fra et barn. Regn om igen!'

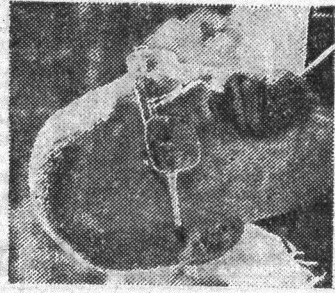
Revisionen regnede om igen og kom til samme resultat. Ledelsen rynkede brynene. Og Minnie Mangum tilstod.

Tegning: Peder Nyman

Minnie Mangum brød grædende sammen og fortalte, at de to millioner dollars alle sammen var foræret væk. For-ræret væk? Jo, snøftede hun, selv havde hun jo haft sin gode gage, og hun bad ikke om mere, men — hver dag så hun i sin avis om de frygteligste ting der skete, der var fattige familier hvis uforsikrede huse pludselig brændte ned til grunden og så stod de dér i kulden, der var familier hvor faren pludselig døde og efter-lod konen alene med syv uforsørgede unger på rad, og der var børnehjem for slum-kager på Harlem der manglede foder til ungerne, og filantropiske sygehuse der plejede alkoholkere og handicappede under kummerlige omstændigheder, og der var kirkesamfund der søgte at sprede lys og Jesu ord men næppe havde til et nedsat udsalgs-orgel...

Og hver af disse mange mennesker og institutioner Minnie Mangum havde mødt i sin avis havde fået sit. Minnie Mangum havde i 23 år gennemført sit systematiske for-falskneri til gavn for en eksempelvis serie af velgeringer.

Dan Turèll
i byen

Minnie Mangum fik tyve års fængsel. Lige før hun blev buret inde sagde hun — iført sort frakke, midaldrende og buttet, i udsende næsten forvekselig med Margaret Rutherford: 'Nok er jeg for-ryder, det indrømmer jeg — men jeg har dog hjulpet man-ge, og det er det vigtigste for mig'. Man sagde hun så stolt ud.

Hendes stolthed var efter min mening fuldt ud berettiget, og hvis hun har efterfølger, også på mere lokalt plan, håber jeg det varer længe for de bliver afsløret. Men hvad jeg ikke kunne lade være med at tænke på, efter opring-nirgen fra Valby om de journalstiske klischeer, det er: Minnie Mangum fik tyve års fængsel på nadedet for god opførsel, hun kan kun have været en velsig-nelse i et amerikansk fængsel en stadig opmuntning og stråle for sine medfanger.

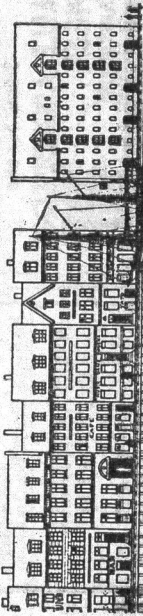
Så, altså. Hvor er Minnie Mangum nu?

Invitation til en fredelig vildtjagt i Nyhavn

Det eneste, De skal bevæbne Dem med, er en god appetit, sætte Dem til bords og udsøge Dem. Deres egen favorit blandt en mængde lækre vildtretter. Vi har gjort alt forarbejdet. Oktober og november er vildtmåneder i Pakhuskælderen.

Åbent lørdag og søndag.

Pakhuskælderen

71 Nyhavn Hotel, Nyhavn 71, 1051 København K.
Bordbestilling: 01-118585. Telex 27558